

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Knihovna v noci – Alberto MANGUEL

Alberto Manguel nás s neodolatelným nadšením provede po knihovnách všeho druhu, počínaje poličkami knih z jeho dětství až po "kompletní" internetové knihovny, od starého Egypta a Řecka po Arábii, od Číny a Říma po Google.

Mizerná karma – David SAFIER

Populární televizní moderátorka Kim Langová se nenechá jen tak něčím vyvést z míry. Pak se ale všechno semele úplně jinak. Ještě během svého velkého večera Kim umírá po zásahu padajících trosek ruské vesmírné stanice...

Zbav nás od zlého – Romain SARDOU

Zima 1288. Kancléř Artemidoros de Broca zdržuje volbu papeže. Oddíl mužů v černém unáší děti se zvláštními schopnostmi. Nepohodlní kardinálové umírají. Otec Aba, farář z vesnice Cantimpré, pátrá po svém osmiletém synovi.

Spudveč, aneb, 70.000 světelných let – Mark HADDON

Co byste dělali, kdybyste zjistili, že se vaše na první pohled nudná a nenápadná dějepisárka v soukromí chová přinejmenším divně? Dzimbo je obyčejný školák, který má už tak svých starostí dost.

Vítěz je sám – Paulo COELHO

Román zachycuje věrný obraz světa, v němž žijeme a kde se natolik upínáme k bohatství a úspěchu za každou cenu, že mnohdy neslyšíme, co nám říká naše vlastní srdce. Na Filmovém festivalu v Cannes se schází tzv. Supertřída - lidé, kteří se proslavili a jsou schopni udělat cokoli pro peníze, moc a slávu.

Mesiáš – Boris STARLING

První oběť byla nalezena oběšená na provaze. Druhá ubitá k smrti v kaluži krve. Třetí chyběla hlava. Jejich minulost i zázemí se lišily stejně výrazně jako metoda, jakou je bestiální vrah sprovodil ze světa. Všechny tři zločiny spojoval pouze jeden hrůzyplný detail.

Kouzelná bašta – Norman LINDSAY

Kouzelná bašta popisuje dobrodružství tří přátel, medvídky koaly jménem Bořivoj Blahovičnick, námořníka Billa Bouřňáka a chrabrého tučňáka Karla Kraťase, kterým při jejich putování dělá společnost neopakovatelná, nevyčerpatelná a nevypočitatelná bašta Bedřicha.

Časopis Párek v katalogu OPAC Vám pomůže s výběrem zajímavých titulů

RECENZE:

Knihovna v noci (3-7.2584)

Alberto Manguel

Pro většinu z nás neznámý Alberto Manguel (*1948) – argentinský spisovatel, překladatel, editor a bibliofil – napsal podle mě úžasnou knihu.

Čtivá bude především pro ty, kteří milují knihy, literaturu faktu a historii. V tomto případě historii knih, knihovnictví a knihoven. Nebojte se, je napsaná poutavě, neotřelým způsobem a dozvíte se mnoho zajímavého.

Citace z recenze:

Tato kniha je pozváním do světa, kde knihy jsou jak požitkem, tak i nezbytností, osudem i potěšením, sladkým pocitem, když celý svět zmizí a zůstanou jen slova psaná na stránce.

Knihu doplňuje množství vyobrazení, má bohatý rejstřík a mnoho citací.

V překladu Olgy Trávníčkové vydalo nakl. HOST, Brno.

Napsala Gurdan

Ukázka z knihy:

Knihovna, ve které jsem nakonec shromáždil své knihy, započala svůj život někdy v patnáctém století coby stodola, usazená na malém kopečku jižně od Loiry. Těsně před začátkem křesťanské éry postavili na tomto místě Římané Dionýsův chrám na počest boha této vinorodé oblasti; o dvanáct století později nahradilo křesťanství chrám boha opileckého vytržení Bohem, který proměnil svou krev ve víno. (Mám obrázek vitrážového okna zobrazujícího dionýsovskou vinnou révu vyrůstající z rány na Kristově pravém boku.) Ještě později vesničané ke kostelu přistavěli dům, kde měl bydlet kněz, a nakonec k této faře přidali i pár holubníků, malý sad a stodolu. Na podzim roku 2000, kdy jsem tyto budovy, které jsou nyní mým domovem, uviděl poprvé, zůstala z této stodoly jen jedna kamenná zeď, oddělující můj majetek od výběhu pro drůbež a sousedova pole. Vesnická legenda praví, že ještě dříve, než zeď patřila ke stodole, byla součástí jednoho ze dvou hradů, které kolem roku 1433 postavil pro svého syna Tristan L'Hermite, ministr francouzského krále Ludvíka XI. a nechvalně proslulý ukrutník. První z těchto hradů dosud stojí, i když byl během osmnáctého století značně přestavěn. Druhý lehl před třemi či čtyřmi staletími popelem a zůstala z něj jediná zeď, na jejímž vzdálenějším konci je zbudovaný holubník. Ta se stala majetkem kostela a z jedné strany ohraničovala farní zahradu. V roce 1693, poté co byl založen nový hřbitov, aby poskytl poslední odpočinek vzrůstajícímu počtu zemřelých, udělili obyvatelé vesnice („shromáždění před vstupem do kostela," píše se v listině) úřadujícímu knězi svolení, že s ním může sloučit i starý hřbitov a nad prázdnými hroby pěstovat ovocné stromy. V té době byla hradní zeď využita k uzavření nové stodoly. Po Francouzské revoluci se stodola v důsledku války, bouří a chátrání rozpadla, a přestože se roku 1837 v kostele obnovily bohoslužby a do fary se nastěhoval nový kněz, stodola už znovu postavená nebyla. Starobylá zeď nadále sloužila k oddělení majetků; z jedné strany se dívala na sedláckovo pole a druhou stranou stínila farské magnoliové stromy a keře hortenzie.

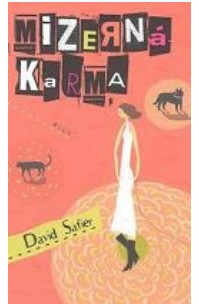
Od chvíle, kdy jsem spatřil zeď a okolo ležící kameny, jsem věděl, že to je místo, kde postavím přístřeší pro své knihy. Měl jsem v hlavě zřetelný obrázek knihovny, něco mezi dlouhou halou v Sissinghurstu (Vita Sackville-West's house v Kentu, který jsem před nedávnem navštívil) a knihovnou na střední škole, kam jsem kdysi chodil - Colegio Nacional de Buenos Aires. Chtěl jsem místnost obloženou tmavým dřevem s měkkými ostrůvky světla a pohodlnými židlemi a menší přilehlý prostor, kam bych umístil svůj psací stůl a příruční knihovnu. Představoval jsem si regály, které mi začínají u pasu a sahají až po špičky prstů natažené ruky, neboť mám zkušenost, že knihy odsouzené do výšin, kde je potřeba žebřík, nebo do nížin, které nutí čtenáře plazit se po břiše na podlaze, přitahují mnohem méně pozornosti než jejich kolegyně ve středních výškách, a vůbec přitom nezáleží na tom, o čem pojednávají nebo jakou mají hodnotu. Ovšem tohle ideální uspořádání by vyžadovalo

knihovnu třikrát nebo čtyřikrát větší, než byla rozloha zmizelé stodoly, a jak truchlivě podotýká Stevenson, „to je právě stinnou stránkou umění. Připadnete-li na dobrý nápad, zhatí vám to vzápětí nějaká hloupost, pokud se týká smyslu věci“. A tak regály v mé knihovně z nezbytnosti začínají těsně nad podlahovou lištou a končí ve vzdálenosti osmerky pod stropními trámy.

Mizerná karma (2-3.4109)

David Safier

„Buddha,“ prohlásil tlustý mravenec, „Buddha je jméno, pod jakým mě znáš určitě lépe.“
„Buddha není mravenec.“
„Objevím se v té formě, v jaké je znovuzrozena duše člověka. Ty ses znovu narodila jako mravenec.“

Pravděpodobně jsme nejateističtější národ v Evropské unii, přesto většina z nás asi má potuchu o tom, co je to Buddha, reinkarnace, posmrtný život, dobrá karma, špatná karma atd. A pokud ne, tak se raději připravte na podobný osud, jako měla hrdinka románu „Mizerná karma“ (orig. Mieses Karma, 2007). Autorem tohoto humoristického románu je německý spisovatel David Safier (*1966), který je v rodném Německu známý především jako úspěšný scénárista televizních sitcomů, jako např. slavný „Berlin, Berlin“.

Když jsem se do knihy začel, připadalo mi neobvyklé, že autor-muž píše příběh z pohledu ženy. Ale celkem se mu to podařilo trefit. Hlavní hrdinkou je totiž Kim Langová, veleúspěšná a slavná televizní komentátorka, která ví, co je to cesta za kariérou (mrtvol prostě nepočítaně). Cesta za úspěchem se samozřejmě odráží v jejím rodinném životě, který vypadá, že co nevidět skončí. Manžel i dcera se nějak stále nedokážou vměstnat do jejího diáře. Do děje vstupujeme v době, kdy se nemůže zúčastnit narozeninové oslavy své dcerky, protože jde přebírat prestižní TV cenu. Ale celá show dopadne katastrofálně, pro ni ostudně. A k tomu sovětští mužíci před lety vypustili vesmírnou stanici, která měla teď shořet pádem do atmosféry. Ale chybička se vloudila, a umyvadlo z družice spadne ubrečené milé Kim na hlavu. A tak jí začíná kolotoč reinkarnací. A cesta od mravence k člověku je pěkně dlouhá. Ale má na cestu výborného průvodce, samotného Casanovu, který díky svým choutkám nemůže posbírat dobrou karmu, a už snad ve stém životě jako mravenec obšťastňuje mravenčí královnu.

Proč si autor vybral za hlavního hrdinu ženu, je dané tím, že jen máloco dokáže člověka vyburcovat k heroickým výkonům více, než ženská mateřská láska. Kim proběhne před očima klasicky celý život a najednou zjistí, že dcera a manžel pro ni jsou více, než si za života uvědomovala. Cesta sbírání dobré karmy je utrpením. Právě na tom je založena celá vtipnost knihy. Žít jako mravenec to je pro autora přímo studnice vtipných nápadů. A co takhle morče z výzkumného ústavu? Malá kmitající chlupatá kulička, která musí sakra myslet, aby jako morče našla nějakou dobrou karmu.

Autorův styl humoru není přímo hurónský, ale přesto nelze říci, že je zcela obyčejný. Protože těžko považovat vtipkování mravenců za normální humor. Přiznám, že z počátku mi připadal jeho druh humoru možná trochu násilně vtipný, ale s postupem času se kniha stávala zajímavější a ... lepší. Nemálo k tomu přispívají i komentáře Casanovy pod čarou, které jsou většinou jen „o tom“, ale v mezích slušnosti.

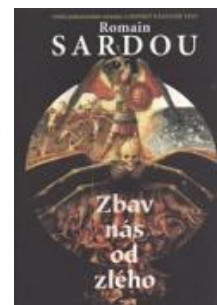
Román „Mizerná karma“ je příjemný a vydařený humoristický román, který padne do noty jak čtenářům, tak čtenářkám. Vtipné zpracování nevtipných událostí. Tak by se dalo toto dílo asi nejlépe charakterizovat.

Pro společnost Albatros vydalo nakl. Plus v překladu Vlasty Jiranové.

BoboKing (z knihovnice.cz)

Zbav nás od zlého (2-3.4463)

Romain Sardou

Když v roce 2002 vyšel ve Francii román „Pardonnez nos offenses“, stal se jedním z nejčtenějších titulů tohoto roku. V roce 2003 knihu vydalo pod názvem „A odpusť nám naše viny“ pro české čtenáře nakl. Argo a kniha měla u nás stejný úspěch jako v dalších evropských zemích. Tento historický thriller byl mnohými přirovnáván k slavnému „Jménu růže“ U. Eca, nejen pro svoji atmosféru temného středověku, ale pro jeho námět. Krvavý a děsivý příběh o moci církve v těchto dobách temna. V roce 2008 se na pultech francouzských knihkupectví objevilo jeho volné pokračování „Délivrez-nous du Mal“, které opět rok nato českým čtenářům přineslo nakl. Argo jako „Zbav nás od zlého“.

Knihy si s autorovou prvotinou v ničem nezadá. Příběh se odehrává vlastně ve stejné době jako „A odpusť nám naše viny“, na konci 13. století, tedy doby končícího středověku, ale přesto stále za časů krutých a nemilosrdných, kdy církev a křesťanství mělo větší moc než jakákoliv světská síla. Tedy minimálně nad prostým lidem.

Příběh se opět točí kolem Vatikánu a jeho mocipánů. Řečeno slovy hlavního představitele osy zla, papežského kancléře Artemidorose de Broca, stanete se svědky nejúžasnějšího překvapení křesťanské éry od té doby, co se římscí vojáci jednoho rána vrátili ke Kristovu hrobu a zjistili, že je prázdný. Samotný příběh má dvě dějové linie, které se v závěru sloučí v neuvěřitelnou pointu. Jedním je příběh venkovského faráře otce Aba, pečujícího o vesnici v jedné odlehle farnosti francouzského kraje Quercy, která se široce daleko považuje za posvěcenou samotným Bohem, přímo požehnanou, protože lidé se zde zázračně vyléčí z téměř jakékoliv choroby. Nic není ale tak, jak se na první pohled zdá. Otec Aba má svá tajemství, které pro blaho jeho i vesnice se nesmí nikdy prozradit. Ale jednoho lednového dne do vsi vtrhne skupina černě oděných bojovníků a začne hotové peklo. *Ten, co držel chlapce, ho přiložil k trámu a probodl ho mečem. Zatlačil tak silně, že čepel pronikla hluboko do dřeva a zůstala v něm trčet. Nepovolila ani pod vahou dítěte, když pustil rukojeť. Hoch zůstal připíchnutý k trámu, prudce se třásl a silně krvácel. Otec Aba i děti zkameněli hrůzou. „Jestli se pohneš, velebníčku, přišpedlím ti dětičky na všechny zdi,“ zařval vrah na faráře.*

Druhý hrdina je římský lidový napravovatel křivd Benedikt Gui, který se ujme případu ztraceného mladíka, pracujícího pro Vatikán. Obě postavy jsou na stopě podivných případů zmizení a únosů dětí, které zjevně nemají nic společného. Ale s postupem času se zjišťuje, že každé z těchto dětí bylo nějak poznamenáno, jakoby Bohem vyvoleno k neobvyklým schopnostem.

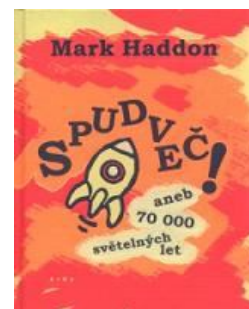
Jak je tedy patrné, jedná se skutečně o plnohodnotný thriller, který čtenáři nabídne velkolepou podívanou ze světa evropského středověku. Autor píše moderním jazykem, a kromě samotného děje je to i zajímavý průvodce po reáliích tehdejšího života. Samotný příběh má značné tempo, čtenář je neustále konfrontován s novými zjištěními, které každou chvíli mění směr případu. V tomto ohledu kniha připomíná standard obdobných příběhů, tedy slavný román „Šifra mistra Leonarda“ od D. Browna. Jak už je z výše uvedené ukázky patrné, Sardou už tak ponurou atmosféru příběhu dokonale okořeňuje krvavou brutalitou, které byla přece jen v tehdejší světě nedílnou součástí lidského života. Ale při všem tom tempu a násilí dokáže děj příběhu udržet v rozumných hranicích uvěřitelnosti. Ani jedna z postav není předimenzována hrdinstvím, nikdo není prostě černý nebo bílý. Tomu pomáhají především ty ustavičné zvraty v ději, které vás neustále drží přikovaného ke stránkám knihy. Na druhou stranu jsem ale v závěru knihy, myslím, cítil jistou překombinovanost, nebo možná nelogičnost. Pád prokletého Megidského konventu mi připadal takový nejasný.

Na obálce knihy je sice napsáno, že se jedná o volné pokračování „A odpusť nám naše viny“, čtenář který nezná tuto knihu si ale nemusí dělat žádné vrásky. Znalost či neznalost předešlé knihy nijak neovlivní zážitek z četby titulu „Zbav nás od zlého“.

Knihy určitě uspokojí čtenáře znalé jeho předešlého díla, ale i kohokoliv jiného, který má rád kvalitně napsané thrillery či historické detektivky.

Překlad byl opět prací Danuše Navrátilové.

Spudveč, aneb, 70.000 světelných let (2-3.4464)

Mark Haddon

Jméno anglického autora Marka Haddona (*1962) není českému čtenáři už zcela neznámé. Jeho knihy jako „Podivný případ se psem“ (Argo, 2003), nebo „Problémové partie“ (Argo, 2007) považuji osobně za jedny z nejlepších knih, které se mi za můj život poštěstilo přečíst. Oba dva tituly jsou z oblasti dospělácké literatury, ale většina Haddonovy tvorby je zaměřena především na mladší čtenáře. Jako příspěvek do této kategorie vydalo nakl. Argo knihu „Spudveč, aneb, 70.000 světelných let“ (orig. Boom! or 70.000 Light Years, 2009), příběh pojednávající o dvou klucích, kteří si myslí, že někteří jejich učitelé ve škole jsou mimozemšťané. Kniha vyšla poprvé už v roce 1992 pod názvem „Gridzbi Spudvetch“, ale jak už autor píše v předmluvě, kniha neměla velkou čtenářskou odezvu. Po mnoha letech mu ale přišel dopis od jedné učitelky, že je to skvělý příběh, který stále předčítá svým žákům na základce. Proto se autor nakonec rozhodl vzít do ruky nůžky a červenou tužku a knihu od základů přepracovat, a to včetně názvu.

Naši dva náctiletí hrdinové, Džimbo a Charlie, žijí životem normálních pubertáků. Rodiče jsou pro ně divní, Džimbova sestra Becky a její motorkářský frajer Bed'ar se strojem Moto Guzzi jsou největší opruzové na světě, škola je pro ně tak pro zábavu. Ale vše se změní v momentě, kdy Džimbova sestra řekne, že ve sborovně navrhli poslat Džimbo do zvláštní školy pro problémové děti. Ale věřte blbě ségře. Jediné jisté potvrzení je umístit do sborovny vysílačku a na vlastní uši zjistit, co je na tom pravdy. Ale Charlie a Džimbo se dozví více, než chtěli. Z vysílačky se totiž ozvala slova: „Loi. Loi garting dendle. Nets? Zorner ment. Kras mo plug.“ Hatmatilka, která spolu s divným světelkováním v očích dvou kantorů jasně dokazuje, že jsou mimozemšťané. Tedy pokud se to dokáže. A tak vznikl výborný příběh plný humoru a i napětí, vytvářený v myslích pubertálních mozků, o jejichž existenci dospělí (rodiče) pochybují.

Ano, tento v Oxfordu žijící autor mne nezklamal ani jako autor knih pro mládež. Vtipný a svižný příběh, psaný moderním jazykem hrdinů, a přesto ne vulgárním. Bezesporu mládež určitě ocení i celkem rozumný rozsah knihy, a to vše je korunované nepřehlédnutelnou obálkou. V překladu Michaly Markové vydalo Argo 2009.

BoboKing (z knihovnice.cz)

Vítěz je sám (2-3.4255)

Paulo Coelho

„Jedním z témat, která se v mých knihách neustále vracejí, je důležitost faktu, že za své sny musíme platit.“

P. Coelho

Když v roce 1995 se na našem trhu objevila kniha „Alchymista“ od neznámého brazilského autora jménem Paulo Coelho, moc lidí asi netušilo, jak jeho tvorba ovlivní nejen náš knižní trh, ale mnohdy i myšlení nás samotných. Od té doby se rok co rok objevuje nějaká jeho kniha v desítkách nejprodávanějších titulů v Česku. Jak řeklo jednou nakladatelství ARGO, je Coelho jedna z mála jistot z jejich portfolia, které dokáže financovat několik dalších ne už tak rentabilních projektů.

Tvorbu tohoto „předkladatele“ životních i duchovních moudrostí sleduji už vlastně od samotného počátku. Na našem trhu se objevilo třináct jeho titulů, které se už vydaly v několika dotiscích a reedicích. A je tedy určitě zcela normální, že ne všechny jeho tituly každý považuje za jedinečné a dokonalé. Ani já nemůžu tvrdit, že každá jeho kniha mne oslovila. Zvláště tituly z poslední doby mi často proběhly myslí bez větší odezvy, některé jsem ani nedočtl. Není tedy divu, že nové tituly už neočekávám s nějakým nekritickým optimismem.

Když vydal v roce 2008 knihu „O vencedor está só“ (Vítěz je sám), autor prohlašoval, že je to něco jiného, než jsme možná zvyklí, je to příběh, který mnozí budou chápat jako thriller. A změna vždy znamená dvě možnosti – buď se něco zlepší, nebo se něco zhorší. Jsem rád, že v případě této knihy se jedná o pozitivní změnu.

Děj románu nás zavede na jihofrancouzskou Riviéru, do proslulé města Cannes, kde se každoročně odehrává jeden z nejokázalejších filmových festivalů. Je to svět ovládaný penězi, luxusem, slávou a mocí. Ale též svět tužeb a snových přání, hledání dveří k cestě do světa supertržidy. Společenské vrstvy nejen nedotknutelných, ale v myslích normálních smrtelníků taky světa věčného štěstí. A tento sociální blud přímo autorovi nahrává k poukázání na nesmyslnost a obłudnost našeho vnímání světa hvězd, ale i jisté ubohosti samotné této vrstvy zvané supertržida.

V příběhu se nevyskytuje jedna hlavní postava, naopak autor se snažil pokrýt co největší škálu postav vyskytujících se v tomto světě mnohdy falešného lesku a luxusu, v který se jinak provinční městečko Cannes promění na pár dní jednou ročně. Jejich osudy se zde prolínají, setkávají a ovlivňují. Máme tu začínající režisérku, která do svého filmu vložila nejen všechno majetné, co vlastnila, ale i několik let života, a teď má jednu z posledních možností, jak najít producenta, který by film prodal světu. Pak je tu mladá herečka, která už ví, že přes svoji krásu a mládí už je ve věku, kdy tento festival je možná poslední možností, kdy může najít svoji filmovou roli, protože příští rok už bude pro tuto branži stará. Dále dospívající kráska, které se rozhodla dobýt svět módy jako nejjednodušší způsob úniku před svojí minulostí, či arabský módní návrhář, který chce uskutečnit přání svého otce. A takových postav je tam více. Ale asi nejdominantnější postavou je Igor, ruský miliardář, který svoji zvrácenou náboženskou filozofií se snaží spasit sebe i své oběti. (Díky němu jsem poprvé v životě slyšel o ruském (sovětském) bojovém umění zvaném sambo.)

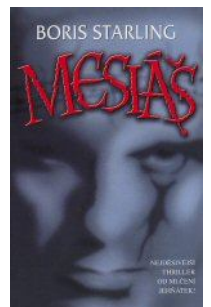
Coelho nám sice v předmluvě tvrdí, že toto není thriller, ale nelitostný obraz toho, kam jsme dospěli, přitom si osobně myslím, že právě přesah do tohoto žánru učinil z knihy po letech pro mne opět velmi čtivý autorův román. Příběh má totiž vše, co by se dalo totiž nazvat thrillerem – sériového vraha Igora, mrtvoly, policejní vyšetřování, napětí a chladnou brutalitu. A to vše pod požehnáním vražovy zvrácené filozofie. Kniha díky tomu má děj, což je ta pozitivní změna. Přesto je to ale klasický Coelho, který si vydobyl svoje renomé díky tomu, že nejen vypráví příběhy, ale vkládá je do kontextu s jeho duchovní či životní filozofií a přesvědčením. Tedy našeho smyšleného názoru, že peníze a moc jsou to nejvýznamnější v našich životech. Že to neustálé pachtění za dalšími mocenskými cíly a ideály znamená i fakt, že vítěz bude vždy jen jeden, ale zjistí, že je zcela osamocen.

Z portugalského originálu přeložil Jindřich Vacek a na podzim 2009 vydalo nakl. Argo.

BoboKing (z knihovnice.cz)

Mesiáš (2-26.568)

Boris Starling

Nejděsivější thriller od Mlčení jehňátek! - tak je avizovaná kniha britského autora Borise Starlinga (*1969), která vyšla v roce 1999 pod názvem „Messiah“, česky pak v nakl. Domino v letech 2000, 2002, 2005 a 2009. Už když se podíváte na u nás neobvyklé množství vydání a dotisků, je jasné, že podbízivé motto na obálce tohoto thrilleru pravděpodobně není tak úplně od věci. Sám jsem knihu četl už při prvním vydání v roce 2000, a letos jsem se do ní opět po letech začel, a všech čtyři sta sedmdesát stránek jsem opět se čtenářským zaujetím zvládl za jeden víkend.

První oběť byla oběšena, druhá ubita palicí, třetí byla setnuta hlava, další zaživa stažena z kůže. Maniakální sériový vrah, který dělá těžkou hlavu vyšetřovacímu tým Reda Metcalfa ze Scotland Yardu už několik měsíců. Počet mrtvol roste. Každá je zabitá s neuvěřitelnou chladností. Na místech činů kromě množství krve oběti není ani jedna stopa po pachatelích. Co ale Reda nejvíce irituje, je to že po měsíci vyšetřování činů šíleného vraha nemají ani motiv, ani jediný dokazatelný spojující prvek jednotlivých obětí. Jediný společný prvek u všech vraž je uříznutý jazyk a stříbrná lžička vložená do úst obětí. Proto Redův tým svého neznámého pachatele zatím nazývá Stříbrný jazyk.

Na knize je atraktivní nejen námět, ale i celkové zpracování a charakteristika postav, především Reda Metcalfa. Totiž nejen Stříbrný jazyk má svá tajemství. I Red ve své minulosti má několik škraloupů, z nichž některé lidé znají, ale i jeden, který ho v duši tíží po mnoho let, a který mu nepřeje klidný spánek. Ale jinak je to detektivní eso, hvězda Scotlandu Yardu, která má na kontě u množství usvědčených vrahů. Za svoje úspěchy totiž vděčí své jedinečné schopnosti se na místě činu vcítit do myslí vraha, vizualizovat v myslí jednotlivé jeho kroky zabíjení, které si více či méně naplánoval. Je to i v případě Stříbrného jazyka, kdy tedy i my čtenáři očima Reda vidíme zvrácenost vrahova počínání, ale především bolest a děs oběti.

Příběh se odehrává ve více rovinách. Starling nám místy předkládá i možnost nahlédnout očima vraha, ale pak je to hlavně minulost Reda Metcalfa, která se prolíná celým dějem knihy. V závěru nás překvapí i pohledem ze vzdálené minulosti.

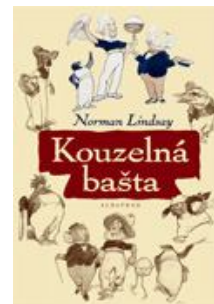
„Mesiáš“ podle mého hodnocení opravdu patří ke špičkám v žánru thrillerů. Čtenáře skutečně děj upoutá a najde v něm všechno, co v thrilleru tohoto typu může očekávat. Napětí, brutalitu, zvrácenost lidského zla, ale i logiku. K tomu Boris Starling přidává i skutečně neobvyklou pointu, kdy zlo je potrestáno, ale o klasické spravedlnosti dle zákona zde nemůže být řeč. K tomu musím přiznat, že přece jen cítit, že tento příběh nenapsal Američan, ale Brit. Přes všechnu brutalitu se přece jen autor až tak do detailu „nepitvá“ v bestialitě těchto činů, ani nepoužívá přílišně podbarvených emotivních výrazů. Kniha je jakoby napsaná s klidem Angličana.

„Mesiáš“ je Starlingova prvotina, která vznikla obdobně jako v případě „Šifry mistra Leonarda“ od Dana Browna, tedy jako příběh vymyšlený během dovolené. Tuto výbornou knihu přeložil Jiří Kobělka.

BoboKing (z knihovnice.cz)

Kouzelná bašta (3-9.1079)

Norman Lindsay

Vydáním knihy „Kouzelná bašta, aneb, Dobrodružství Bořivoje Blahovičnicka a jeho přátel Billa Bouřňáka a Karla Krat’ase“ se českému čtenáři dostává do rukou klasika australské literatury pro mládež, která bezesporu patří do zlatého fondu světové dětské literatury. Autorem je australský spisovatel Norman Lindsay (1879-1969), který knihu vydal v roce 1918 pod názvem „The Magic Pudding: Being The Adventures of Bunyip Bluegum and his friends Bill Barnacle and Sam Sawnoff“.

Obdobně jako slavnější anglicky psaná díla pro děti a mládež z tehdejší doby, jako „Medvídek Pú“ či o něco starší „Alenka v říši divů“, i Lindsay vytváří příběh s hrdiny ze světa zvířat či fantazie vůbec. To vše implantováno do lidského světa, s jeho pravidly a reáliemi, kde je ale něco jinak. K tomu se ještě musí připočít i fakt, že autor vložil do knihy postavy typické pro Austrálii. Hlavní hrdina Bořivoj Blahovičnick – noblesní, kulat’oučký, báječný chlapík – je medvídek koala, a například jeden z jeho druhů Karel Krat’as je chrabrý tučňák.

Příběh začíná tím, že noblesní Bořivoj už nemůže žít v domku na stromě se strýčkem Bezinkou, jehož licousy jsou mu nepříjemné, a tak se rozhodne vydat do světa. Už na počátku naráží na problém, jako co se má do světa vydat? Jako cestovatel či tulák, nebo snad pocestný? A tak se vydá do světa, který chce poznat. Dá se do spolku se starým námořníkem Billem Bouřňákem a tučňákem Karlem Krat’asem, dvojicí baštomajitelů. A cože jsou to baštomajitelé? Inu majitelé kouzelné bašty! A kouzelná bašta je ... kouzelná mísa, ve které je stále nějaká prima bašta. Ta jejich se jmenuje Bedřicha a je děsná protiva. Kniha se pak zaobírá tím, jak tito baštomajitelé musejí s nasazením všeho umu bránit Bedřichu před dvojicí baštolupičů – oposumem a vačičákem.

Příběh, který je rozdělený do čtyř porcí (kapitol), je skutečným ohňostrojem fantazie, neuvěřitelným sledem příběhů plných absurdních, vtipných či přímo pikareskních situací. Děj je nejen plný veršovaných textů (písní), ale jako čtenář jsem přímo cítil, že celý děj je jakoby psaný v hudebním rytmu. Ale tím nejvýraznějším jsou především postavy, které mnohdy jako v bajkách parafrázují jednotlivé lidské charaktery. Třeba papucha tulák, vychytralý drzoun bez jakéhokoliv svědomí, či

nabubřelý kohout, chovající se jako pán na svém „smetišti“, nebo pracovitý pes Benjamin Brandylok. Všechny tyto postavy přes svoji bajkovost přesně kopírují lidské povahy a nemají nic typicky vlastního z pohádkových kouzelných bytostí. A musíme pamatovat, že se většinou nejedná o povahy přímo lidumilné. I tzv. kladní hrdinové jako Bill Bouřňák a Karel Kratřas vše řeší ranou do čumáku, až ho ohnou jako mrkev, a ani o způsobu, jak se dostali k baště Bedřiše, se raději nezmiňují.

Kniha je samozřejmě doplněna množstvím úžasných černobílých ilustrací, které vytvořil samotný autor. Kniha má mezi čtenáři ve světě své neodmyslitelné místo, proto během devadesátého výročí vydání byl vyhlášen 12. říjen za „Pudingový den“. Ilustrace z knihy se už dostaly i na známky australské pošty. Možná nejlepší reference pochází z úst známého současného autora knih pro mládež Philipa Pullmana, který ji považuje za nejzábavnější knihu pro děti, která kdy byla napsána.

„Kouzelnou baštu“ vydalo nakl. Albatros v roce 2009 v úžasném překladu Hany Zahradníkové.

BoboKing (z knihovnice.cz)

Časopis Párek v internetovém katalogu OPAC

V našich knihovnách KMO jsou tisíce a tisíce titulů, ale možná právě pro to obrovské množství se můžete dostav do stavu, že nevíte, co si vlastně vybrat. Co je dobré? Co ostatní doporučují? Co se líbilo jiným?

A pro takové případy tady přichází časopis Párek s jednou možností. Zkuste to, co se na jeho stránkách doporučovalo, co se recenzentům líbilo. Stačí v katalogu OPAC zadat do políčka **Téma (PH+kl.slova)**:

doporučuje časopis Párek

The image shows a screenshot of the OPAC online catalog search interface. On the left, the search form is titled "ON-LINE katalog - Zadání dotazu :". It includes a search scope dropdown set to "ve všech dokumentech", and several input fields: "Autor:", "Název:", "Téma (PH+kl.slova):" (containing "doporučuje časopis Párek"), "Titulová signatura:", and "Libovolné pole:". There are buttons for "Hledej", "Smaz", and "Kombinovaný dotaz".

On the right, the search results for the book "Milující sestra" by Petr Eisner are displayed. The record includes the following details:

- Signatura : 2-3-4393
- Hlavní autor : Eisner, Petr, 1976-
- Hlavní název : Milující sestra / Petr Eisner
- Vydání : Vyd. 1
- Rok vydání : 2009
- Nakladatel : Knihovnice.cz
- Rozsah : 164 s.
- Jazyk dokumentu : cze
- Anotace : Osudový příběh dvou osiřelých sester vrcholí na konci dvacátých let minulého století v americkém St. Louis, kde vedle pobořujícího jazzu vládne také neskrývaný rasismus a sešněrované společenské konvence. I zde je ale místo pro lásku, jak již napovídá sám název knihy... Která sestra je však sestrou skutečně milující? Jak daleko může být od lásky k nenávisti? A co všechno se dá a nedá kvůli takové lásce snést? Helen a Carrie, Mildřed, teta Banksová, Alan, Lance, Lisa... ti všichni se blíží k nezadržitelnému prožití Milující sestra původně vznikla v roce 2002 jako divadelní hra, psaná takřka na tělo dvěma slovělým herečkám. Komorní, leč velmi silné drama, které sestry Helen (Dorika Žurková) a Carrie (Nela Beranová) na jevišti rozehrály, aby naplnily osudy své i ostatních, muselo kvůli přepisu do románu projít důležitou proměnou. Po sedmi letech se tak příběh konečně dostává na stránky této knihy...
- Deskriptory : 1 [romány](#)
- [RECENZE \(časopis Párek\)](#)
- Klíčová slova : [Amerika](#) - [osudy žen](#) - [sestry](#) - [20 léta 20 stol.](#) - [rasismus](#) - [doporučuje časopis Párek](#) - [fascinující tvorba](#)

A small book cover image for "Milující sestra" is visible on the right side of the record.

Zobrazí se vám desítky titulů, které podle redakce časopisu Párek stojí za to přečíst. Ke každému titulu se snažíme dodat jak obálku, tak anotaci. K tomu jsme připojili hypertextový odkaz na recenzi titulu buď v Párku, nebo na jiných serverech jako www.knihovnice.cz. S příchodem nového celorepublikového katalogu OPAC 2.0 se možnosti rozšíří i o komentáře Vaše i dalších čtenářů.